

KAPITOLA 1 | ŘÍJEN 2003

Byl to nejspíš ten třetí koktejl, který zafungoval. Eduardo to nemohl říct jistě, protože ty tři drinky následovaly v tak rychlém sledu – prázdné plastové kelímky zmačkané do harmoniky se teď kupily na okenním parapetu za jeho zády – že nedokázal s jistotou určit, kdy ta změna nastala. Ovšem teď už se to nedalo popřít, byl jeden velký důkaz. Ten příjemně hřejivý ruměncem na jeho normálně pobledlých tvářích, uvolněný, bezmála pružný způsob, jak se opíral o okno – v ostrém kontrastu k obvyklému strnulému a mírně nahrbenému postoji, a co je nejdůležitější, onen nenucený úsměv na tváři, který si ten večer dvě hodiny marně zkoušel před zrcadlem, než vyšel ze svého pokoje. Nebylo pochyb, alkohol zabral a Eduardo se přestal bát. Přinejmenším už ho nedrtilo intenzivní nutkání *vypadnout kurva někam pryč*.

Ten pokoj před ním totiž naháněl strach. Z klenutého chrámového stropu visel obrovský křišťálový lustr, tlustý rudý sametový koberec jako by na zem vykrvácel přímo ze vznosných mahagonových stěn, klikaté dvojité schodiště, které se vinulo vzhůru k legendárním supertajným horním poschodím připomínajícím katakomby. Dokonce i okenní tabule

za Eduardovou hlavou vypadaly zrádně, jak je zvenčí osvětlovala blikající záře vaty zabírající většinu úzkého dvora, a svíjející se plameny jako by olizovaly to prastaré popraskané sklo.

Bylo to děsivé místo, zejména pro kluka jako Eduardo. Nevyrůstal v chudobě – většinu dětství strávil pendlováním mezi společenstvími vyšší střední třídy v Brazílii a Miami, než se dostal na Harvard – nicméně ten druh starosvětského blahobytu, jaký tato místnost představovala, mu byl naprosto cizí. I přes alkoholový opar Eduardo cítil, jak mu hluboko v žaludku škrundá nejistota. Opět měl pocit, jako by byl znovu v prváku, poprvé vstoupil na Harvard Yard a přemítal, jak by vůbec kdy mohl na takovém místě zapadnout. *Jak by vůbec kdy mohl zapadnout na takovémhle místě.*

Posunul se blíž k parapetu a bedlivě si prohlížel dav mladíků vyplňujících většinu prostorné místnosti. Hotový dav, natěsnaný kolem dvojice provizorních bufetů nachystaných speciálně pro tuto příležitost. Tyhle bufety byly doslova šunt – dřevěné stoly, sotva víc než pár prken, které se do tak upjatého prostředí naprosto nehodily – ale nikdo si toho nevšímal, neboť bufety byly obklopené jedinými dívkami v místnosti. Jedna jako druhá, blondýny s těžkými řádky, v černých blůzkách s hlubokým výstřihem, zavlečené sem z jedné z místních výhradně ženských vysokých škol, aby dav mladíků pobavily.

Ten dav byl v mnoha ohledech ještě děsivější než samotná budova. Eduardo to nevěděl přesně, ale hádal, že jich tu musí být tak kolem dvou set – všichni muži, všichni oblečení do stejných tmavých sak a stejných tmavých kalhot. Většinou druháci, směs různých ras, ale všechny tváře si byly čímsi velmi podobné – úsměvy, které se zdály mnohem nenucenější než ten Eduardův, sebejistota v těch dvou stovkách párů očí – tihle kluci nebyli zvyklí, že by se museli osvědčit. *Oni sem patřili.* Pro většinu z nich byl tenhle večírek, tohle místo, jen pouhou formalitou.

Eduardo se zhluboka nadechl a nahořklý pach vzduchu jím nepatrně škubl. Popel z hranice na dvoře pronikal mezi okenními tabulemi, ale on se ze svého místečka u parapetu nehnul. Ještě ne. Ještě nebyl připraven.

Místo toho zaměřil pozornost na skupinu sak, která mu byla nejbliže – čtyři kluci střední postavy. Žádného z nich si během výuky nevšiml. Dva kluci byli světlovlasí a vypadali jako čerství absolventi přípravky, jako by právě vystoupili z vlaku z Connecticutu. Třetí byl Asijec a zdál se být o něco starší, ale těžko říct. Ovšem čtvrtý – Afroameričan, velmi uhlazený, od úsměvu až po dokonalý účes – byl určitě ve čtvrtáku.

Eduardo cítil, jak mu ztuhla záda, a zahleděl se na kravatu toho černého kluka. Barva látky byla jediné potvrzení, jež potřeboval. Ten kluk byl čtvrták a bylo na čase, aby se Eduardo hnul z místa.

Narovnal se v ramenou a odlepil se od parapetu. Kývl na pozdrav těm dvěma klukům z Connecticutu i Asijci, ale svoji pozornost soustředil výhradně na toho staršího – a na jeho solidní černou vázanku se zvláštním vzorkem.

„Eduardo Saverin,“ představil se Eduardo a potřásl mladíkovi důrazně pravicí. „Moc mě těší.“

Kluk mu na oplátku řekl své jméno, nějaký Darron, což si Eduardo uložil kamsi na dno paměti. Jeho jméno nebylo důležité. Kravata sama mu řekla všechno, co potřeboval vědět. Účel celého tohoto večera spočíval v malých bílých ptáčcích rozsetých po pevné černé látce. Ta vázanka ho označovala coby člena klubu Phoenix-S K – byl jedním přibližně z dvaceti hostitelů téhle večerní sešlosti, rozptýlených mezi dvěma stovkami druháků.

„Saverin. Ty jsi ten s tím hedgovým fondem*, ne?“

Eduardo zrudl, ale uvnitř pocítil nadšení, že ho člen Phoenixu zná jménem. Bylo to trošku přehnané – neměl hedgový fond, jen s bratrem o prázdninách po druháku vydělali trochu peněz na investicích – ale

nechystal se uvést to nedorozumění na pravou míru. Pokud o něm členové Phoenixu mluvili, pokud na ně udělalo dojem to, co slyšeli, pak má možná šanci.

To byla opojná myšlenka a Eduardovi se trochu víc rozbušilo srdce, jak se snažil žvanit v tom správném rozsahu, aby si udržel čtvrtřákův zájem. Pro jeho budoucnost je tento okamžik určující víc než kterákoliv zkouška v prvním i druhém ročníku. Eduardo věděl, co by znamenalo získat přístup do Phoenixu – pro jeho společenské postavení během posledních dvou let na vysoké i pro budoucnost, ať už se rozhodne pro jakoukoliv.

Stejně jako tajné spolky na Yalu, které během let získaly velkou pozornost tisku, i výběrové kluby Final Clubs byly nepříliš tajnou duší studentského života na Harvardu. Osm výhradně pánských klubů, skrytých ve staletých sídlech rozložených po Cambridgi, vychovalo generace světových vůdců, finančních gigantů a vlivných osobností. A neméně důležité je i to, že členství v jednom z těchto osmi klubů vám s okamžitou platností zajistí společenskou identifikaci. Každý z klubů má odlišný charakter. Od superexkluzivního Porcellianu, nejstaršího klubu v celém kampusu, jehož členové se honosili jmény jako Roosevelt a Rockefeller, až po přípravný Fly Club, jenž zplodil dva prezidenty a pěknou řádku miliardářů. Každý z klubů vládne typickou a bezprostředně určující mocí. Pokud jde o Phoenix, není to nejprestižnější ze všech klubů, ale v mnoha ohledech je to společenská špička. Strohá budova č. 323 na Mt. Auburn Street byla vyhledávaným cílem pátečních a sobotních nocí, a pokud jste byli členy Phoenixu, nejen že jste se stali součástí staleté sítě, ale také jste mohli trávit víkendy na nejlepších mejdanech v kampusu, obklopeni nejsvědnějšími dívkami, pečlivě vybranými ze škol z celé oblasti 02138.

„Ten hedgový fond je fakt jen koníček,“ sdělil Eduardo skromně skupince osáčkovaných mladíků, kteří hltali jeho slova. „Soustředíme se hlavně na budoucí výnosy z ropy. Víte, já jsem byl vždycky blázen do počasí

a předpověděl jsem pěkných pár orkánů, které zbytek trhu tak docela nezachytil.“

Eduardo si uvědomoval, že kráčí po tenkém ledě, když se snaží minimalizovat podivínství, díky němuž vlastně dokázal odhadnout situaci na trhu s ropou. Věděl, že členové Phoenixu chtějí slyšet o těch třech stech tisících dolarů, jež na obchodování s ropou vydělal, ne o ujeté posedlosti meteorologií, která ty obchody umožnila. Jenže Eduardo se chtěl také trošku předvádět. Darronova poznámka o „hedgovém fondu“ mu potvrdila podezření, že jediným důvodem, proč je v téhle místnosti, je jeho pověst nadějného obchodníka.

Krucinál, on dobře věděl, že o moc víc toho pro něj nehraje. Není sportovec, nepochází z dlouhé linie dědiců a rozhodně není zářivá hvězda společenské scény. Je nemotorný, má v porovnání s tělem až příliš dlouhé paže a uvolnit se umí jen tehdy, když se napije. Přesto ale byl tady, v této místnosti. S ročním zpožděním – většina lidí prorazila už ve druháku během zimního semestru, ne až ve třetím ročníku jako Eduardo – ale i tak, byl tady.

Celý ten přijímací proces ho překvapil. Před pouhými dvěma dny seděl večer u stolu ve svém pokoji a psal dvacetistránkový referát o nějakém prapodivném kmeni, který žije v amazonském deštném pralese, když tu se náhle pod dveřmi objevila pozvánka. Nebyla to žádná pohádková zlatá vstupenka. Z dvou set studentů převážně druhého ročníku, kteří jsou pozváni na první vylučovací večírek, vzejde jen něco kolem dvaceti nových členů Phoenixu – ale pro Eduarda byl ten okamžik stejně vzrušující jako chvíle, kdy otevíral dopis o přijetí na tuhle školu. Co se na Harvard dostal, doufal, že do některého z klubu pronikne, a nyní měl konečně příležitost.

Teď to bylo pouze na něm – a samozřejmě na tom klukovi v černé kravatě s ptáčky. Každá ze čtyř vylučovacích událostí – jako dnešní seznamovací koktejlový večírek – byla cosi jako hromadný přijímací pohovor.

Až se Eduardo a zbytek pozvaných rozejdou zpátky do svých pokojů rozesetých po celém kampusu, členové Phoenixu se sejdou v jedné z tajných místností v patře, aby rokovali o jejich osudu. Po každé události dostane další pozvání menší a menší procento prověřovaných, a tak se dvě stovky pozvolna vyjednotí na výsledných dvacet.

Pokud Eduardo projde, jeho život se změní. A obnáší-li to jisté tvůrčí „zdokonalení“ léta stráveného analyzováním barometrických změn a předpovídáním, jak tyto změny ovlivní strukturu dodávek ropy – inu, Eduardo se trochy aplikované kreativity rozhodně neštítí.

„Hlavní trik je přijít na to, jak proměnit tři sta tisíc dolarů ve tři miliony,“ zazubil se Eduardo. „Ale v tom jsou právě hedgové fondy zábavné. Musíte být skutečně vynalézaví.“

Ponořil se do tlachání s plným nasazením a vláčel s sebou celou skupinu kluků v saku. Svou schopnost žvanit vybrušoval během početných mejdanů v prváku a druháku. Hlavní bylo zapomenout na to, že tentokrát už to není cvičné, že se jede naostro. V duchu se snažil předstírat, že je zase na jednom z těch méně důležitých večírků, kdy ho ještě nikdo neposuzoval, kdy se nesnažil dostat na nějaký veledůležitý seznam. Vzpomínal si hlavně na jeden večírek, kdy to šlo neuvěřitelně dobře – mejdan v karibském stylu, s napodobeninami palem a s pískem na podlaze. Snažil se tam vrátit, vybavoval si méně efektní detaily výzdoby a to, jak jednoduše a nenuceně konverzace plynula. Během chvíle se uvolnil ještě víc a nechal se unášet svým vlastním příběhem a zvukem svého hlasu.

Byl opět na tom karibském večírku, do poslední podrobnosti. Vzpomínal si na reggae, které se odráželo od stěn, na zvuk bubnů zakusující se mu do uší. Rozpomínal se na rumový punč a na dívky v květovaných bikinách.

Dokonce si vybavil i kluka s houštinou kudrnatých vlasů, který stál v rohu místnosti, sotva tři metry od místa, kde on sám stojí teď, sledoval

jeho pokrok a snažil se sebrat odvalu následovat jeho příkladu a přidat se k některému ze starších kluků z Phoenixu, než bude příliš pozdě. Jenže ten kluk z toho rohu vůbec nevylezl. Přesněji řečeno jeho zrádné rozpaky byly tak zjevné, že působily jako silové pole a ohraničovaly prostor kolem něj jako obrácený magnetismus, jenž kohokoliv zatlačí pryč.

Eduardo tehdy pocítil náznak soucitu, protože toho kudrnatého kluka znal. A taky proto, že neexistovala ani nejmenší šance, že by se takový kluk někdy do Phoenixu dostal. Takový kluk neměl šanci dostat se do jakéhokoliv výběrového klubu. Bůh ví, kde se vůbec vzal na tomhle předvýběrovém večírku. Harvard měl spoustu koutků pro tyhle typy – počítačové pracovní, šachové spolky, desítky undergroundových organizací a zájmových kroužků, které přižívovaly jakýkoli náznak společenských nedostatků. Stačil jediný pohled na toho kluka a Eduardovi bylo jasné, že nezná první zásadu vytváření společenských sítí, jaké musel ovládat ten, kdo se chce dostat do klubu, jako je Phoenix.

Tehdy ale, stejně jako teď, měl Eduardo příliš mnoho práce s houbou za svým snem, než aby tolik přemýšlel o tom rozpačitém klukovi v rohu.

Zajisté netušil, tehdy ani nyní, že ten kluk s kudrnatými vlasy jednoho dne vezme celý koncept vytváření sociálních sítí a postaví ho na hlavu. Že jednoho dne ten kudrnatý kluk, který se tak probíjel tím předvýběrovým večírkem, změní Eduardův život mnohem víc než jakýkoliv Final Club.